

Ó ÄÊ «læèàõèò» – þáèëåé!

13.11.2021 á.

{hsimage} Ðàáíòàèè àêòðíàòòè-åññéè, iøæññéîé àíñàíàëü, ñíèñòòù-åíèàëèñòò (ðóéïàíàëòåëü Æ. Åñéàìé), äööñâíé îðéåñòð (ðóéïàíàëòåñéè, èîòïðúé ååëèà Çýjy þðüäåíà Åðäíåñçéååà, à ðåçéññâðòñ îñòàííåé åúé Öåâäò Èåàííåè- lïè-àííå. Åéòèåíí ïññåùàëè è òàíöååàëüíûé êðóæîé, èì ðóéïàíàëèëà làéy Åàñèëüååíà Èåíöñòéíà. Çàæèåàòåëüíûå òàíöû «Çèíøéà-Çèíà», làép Åàñèëüååíò å yíåàðå 1969 åñà íàçíà-ëèëè çàååäöþùåé êëóåíí, ñíà iðñäíèæååò è ååñòè òàíöååàëüíûé êëéåèòèå, ó-èò åññå ðåññåðííñ, íí, æòðùå ã òàíöå. Õöäíæåñòååííàÿ ñäííååýòåëüññòü íå ñääååàëà ñåíè iñçéòè. ñíà ðóéïàíàñòåíí ìàéè Åàñèëüååíû îðíäíèæåèë ååéñòååàòü ðåçéè- lïðäíèæåèë ñåíþ ðååíò è åíèæüñ-éíñòðòíàòåëüíûé åíñàíàëü «Èåòòåðû» îñà ðóéïàíàñòåíí Åéàæèìéðå Ååëïññå, èîòïðúé íåíäííè- åàííèåí çàíííyöñ çðéòåëýí åå-åðå «ò åñåé åòðø», èîòïðûå ååëèà Èéàëèý Èíññòåíòéííå Ååòðåååå. Ìðè êëóåáà èêòèåíí ðååíòåèë îññåéèñåûé æåíññååò. Ìðèååòñòååíàëè è iñíäíæåíí, è iñíäúð ðííèòåëåé è ðåññåèåñüè iáðÿäàìé. ïññåéà {hsimage} ìàéy Åàñèëüååíà åèòðòíçíí èåðåèà íå èíæéåò è ñíçäåèà åíñàíàëü íåðíäíñòü èíñòðòíåòíå: åàéèæåéè – Åíäðåé èíæéè – Èåíöñòéíà ìàéy Åàñèëüååíà. Åååðè êëóåá åúëè ìòéðûòü åí iñçäåååí åå-åðå. Èðóòèëè èþáèíå èéíí. Åñå iñíyò i- Çà 65 ååò ñóùåñòååíàíèy íåðåååí Åìà èóéëüòòðû å ååñ ñòåíåð èåíàëèë ííññå ñíåòèæñòòå. Åíáðûìè ñéíåàèå è åñííèíååí òåð, èîñå iñðåññòåðûåòåèë èóéëüòòðû, íáíÿëéñü ðóéïàíàëòåëè, íí æèçüñ iðíäíèæåèæññ… Ñ yíåàðÿ 1989 åñà íå åíèæññòü çàååäöþùåé êëóåíí íàçíà-ååòñÿ iéüüà Åðèäíðüååíà Ñèçííåéí. Ðàçíííáðåçíûìè ñòåèë è ååìàòèéè ñ íàé è ñòåæè íåñ», «ìàòåðû ííy, Ðíññèÿ!»

Â 1992 ãäö åêöá áñòàåò íá éäïëoåëüíué ðäííïò, íðïñlæò ðäíðäåíèçäöëy è ñ 1992 ãäää «Ãïðíÿe», â ñâýçè ñ ðäçäåëäíèåì ñ÷åòîí ðöéïäíèåòðåëè è èððöæéè ñóðíäæåñòååíííé ñàïlääýöåëüíñòè.

„Írueüçâàëèñü Ííööýðíññööþ ôíëüéëéïðíàÿ åððóïïà «Ñoääàðóðéè» (ðóé. È.Èðéåíððååâ), åîëàëüíí-éñööðíåíöàëüíúé àíñálaíäü «10-é éâí. Åäääðàòíàííâ, Í.Ñùññååà, Ä.Ññíñéíà), åððñéàÿ åîëàëüíàÿ åððóïïà (ðóé. Í. Èäðíäíéí, Ä.Èáíàëéíà), åçðíñéàÿ åîëàëüíàÿ åððóïïà (ðóé. {hsimage}Ååññíåííù õóäíæäñöååííù ðóéíåíäèøðåëàí è çàíåñòèøåëàí äèðåéööðà íí òåíð-åññéèí åíïðñäà áüëà Åäéëéíà Áíåöíëüååíà Öåíð-åññéèé êlëëéåñöðà íåðååðåëà å çääíéà ííñäééíåé åäíèíèñöðåöè, åääå åûñååéåíí åññääí ÷åðöñðå ííñäéåíèy. Iáñööðíëëè íäéååñëè åññööðíÿöü êíëëåñöðå.

„lõõnõa lääbi“ ei enne-akcii ja õnnitluseks lääbi ümber. „Lõõnõa lääbi“ on üks Eesti kultuuris tuntumaid ja populaarseimaid laule. See on esitatud paljude muusikateatri- ja orkestrite töös. Laul on osaliselt kasutatud ka välismaal, näiteks Soome ja Rootsi. „Lõõnõa lääbi“ on osaliselt kasutatud ka välismaal, näiteks Soome ja Rootsi.

Ãàcåòà "Íàøå ñëîâî".